

Trossos i mossos

Alfons Llorenç

Follets

La nit els deslliga. La nit màgica de l'amor alliberava els *lluendos* (follets) més seductors, els esperits més atractius, els dimonis més encantadors, les bruixes més encisadores. Era quan, segons el genovès del XIII Giacomo de Varazze, "uns monstres anomenats dragons per tal d'excitar la luxúria de les persones llancen el seu esperma sobre les aigües". Eren els deus més vells i casolans, pròxims i estimats, els que conduïen la roda del temps i vetllaven per l'aigua i el vent, la terra i el foc, la llum i la fosca, la vida i els sabers i les estimes i les llibertats. Els déus antics, que augmentaven la fertilitat, la ventura, la virilitat i els amors dels humans, només amb el ritus de mullar-se a la mitjanit. Les divinitats noves els imposaren la invisibilitat. No tingueren més remei que amagar-se disfressats com a gambosins, simiots, cucales, ferams, fades, goges, follets, sirenes i encantades.

A tots aquells esperits exorcitzaren ortodòxies. A tots tractaren d'exterminar el 29 de juny de 1707 "por el justo derecho de conquista". Anaven -van- a tota ultrança. I des d'aquell infaust Sant Pere començaren a dir-nos que no en teníem, que els d'ells eren els nostres, ens volen fer veure que els nostres déus ja no viuen ací, entre nosaltres, i al nostre país. Però, no, avui, encara, la goja Flordaigua de Planes ens pot oferir les savieses més fondes, riqueses consistents, els tresors autèntics del nostre país, si no preferim el guany immediat, insostenible, egoista i enganyós de la pinteta d'or i, si, ben al contrari, la triem a ella, la mare de la mare terra, encara, ballaran els déus del nostre sant Olimp i escamparan la "pols que fa casar", les llavors, de l'amor venturós i uns meravellosos dracs alenaran foc, el foc que regenerarà noves flames, les que fan viure les persones i reviure tota la pàtria: "Al juny, la falç al puny".

LA SALA BECKETT ACULL ELS 'VELLS TEMPS' DE HAROLD PINTER AMB DIRECCIÓ DE SERGI BELBEL

Durant quasi tot el mes de juliol, del dia 2 al 27, la Sala Beckett posa en escena el muntatge *Vells temps*, basat en una obra del dramaturg Harold Pinter (Londres, 1930 - 2008), amb traducció de Joan Sellent i direcció de Sergi Belbel. L'obra aborda la història d'una parella aparentment convencional, un director de cinema i la seva esposa, que espera l'arribada d'una vella amiga que fa vint anys que no ha vist. Una visita que activa el mecanisme dramàtic a través de les relacions entre els tres personatges i els secrets que amaguen. "Sota una aparent lleugeresa inicial, gairebé més a prop d'una comèdia de boulevard que d'una obra de tesi, Pinter retrata magistralment els estralls del pas del temps, els laberints de la memòria i la fragilitat de les relacions humanes i de parella", explica Belbel. "Una història ambigua que inquieta, sedueix i interroga constantment l'espectador", afegeix el director al voltant d'una obra que ja es va poder veure a la Sala Beckett l'any 2006. I una dècada abans, l'any 1996,

Vells temps, de Harold Pinter.

aquest espai escènic havia posat en marxa el cicle Tardor Pinter, en el qual es van representar *One for the road*, *El muntaplats* i *Un ligero malestar*.

L'estil de Pinter, que va deixar una extensa obra teatral i va rebre el premi Nobel de literatura el 2005, s'ha etiquetat com a teatre de l'absurd per partir de manera usual a les seves obres de la conducta peculiar i incomprendible per al públic d'algun dels seus personatges. L'autor londinenc també va escriure per al cinema, la televisió i la ràdio.

